

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3006/2025
30.10.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Дејан Јакимов адвокат из ..., против тужене Основне школе „Стеван Синђелић“ са седиштем у Београду, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1707/25 од 04.06.2025. године, у седници одржаној дана 30.10.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1707/25 од 04.06.2025. године, другог, трећег и четвртог става изреке.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1707/25 од 04.06.2025. године, ставом првим изреке, потврђена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 1943/23 од 20.03.2025. године у ставу првом изреке којим је дозвољено објективно преиначење тужбе, извршено поднеском од 17.09.2024. године и делу другог става изреке којим је обавезана тужена да на име накнаде штете због неувећања коефицијента за обрачун плате исплати тужиљи за период од 01.07.2020. године до 28.02.2021. године појединачне месечне износе са законском затезном каматом од означених датума и жалба тужене у том делу одбијена као неоснована. Ставом другим изреке, преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 1943/23 од 20.03.2025. године у преосталом делу другог става изреке тако што је одбијен тужбени захтев којим је тужиља тражила да се обавезе тужена на исплату накнаде штете због неувећања коефицијента за обрачун плате у периоду од 01.03.2021. године до 31.10.2023. године, у појединачним месечним износима са законском затезном каматом од њихове доспелости до исплате. Ставом трећим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у четвртном ставу изреке пресуде Првог основног суда у Београду П1 1943/23 од 20.03.2025. године и обавезана тужена да накнади тужиљи трошкове поступка у износу од 112.374,00 динара са законском затезном каматом од

извршности до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужила да накнади туженом трошкове другостепеног поступка у износу од 27.000,00 динара у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, дела којим је преиначена пресуда првостепеног суда и одбијен њен тужбени захтев, тужила је и на основу члана 404. ЗПП благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

О тужилиној ревизији није одлучивано на основу члана 404. ЗПП, јер је она у овом случају дозвољена на основу члана 403. став 2. тачка 2. овог закона.

Одлучујући о изјављеној ревизији на основу члана 408. ЗПП, Врховни суд је нашао да тужилина ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила ради као наставница Током школских година у периоду од 2020. године до 2023. године тужила је држала наставу по индивидуалном образовном програму 2 са ученицима који имају решење интересорне комисије. Тужена јој за такав рад није исплаћивала зараду обрачунату применом коефицијента увећаног за 10% у износу утврђеном вештачењем.

На основу тако утврђеног чињеничног стања, другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев за исплату увећане плате у периоду од 01.03.2021. године до 31.10.2023. године. По становишту тог суда, заснованом на члану 1. Уредбе о изменама и допунама Уредбе о коефицијентима за обрачун и исплату плата запосленим у јавним службама („Службени гласник Републике Србије“ број 19 од 05.03.2021. године) која се примењује на обрачун и исплату плата почев од плате за март 2021. године, тужила нема право на увећање коефицијента за обрачун и исплату плате због рада са ученицима са сметњама у развоју, јер то право припада наставницима у редовној школи за рад у одељењу које је формирано само за ученике са сметњама у развоју, у којима сви ученици стичу образовање по индивидуалном образовном програму 1 и индивидуалном образовном програму 2.

По оцени Врховног суда, нису основани наводи тужиле о погрешној примени материјалног права и потреби да се Уредба о коефицијентима за обрачун и исплату плата запослених у јавним службама тумачи шире и систематски, јер је по становишту ревидента интенција њеног доносиоца да увећање коефицијента за обрачун и исплату плата од 10% припада и наставнику у редовној школи који ради са децом са сметњама и тешкоћама у развоју, независно од одељења у која су та деца уписана.

Такво тумачење судови су примењивали у односу на члан 3. тачка 1. подтачка 4. означене Уредбе, којом је било прописано да се коефицијенти из члана 2. Уредбе увећавају за запослене у школи за децу ометену у развоју и наставнику одељења за децу ометену у развоју при редовној школи - 10%. Уредбом о изменама и допунама Уредбе о коефицијентима за обрачун и исплату плата запосленим у јавним службама („Службени гласник Републике Србије“ број 19/21) измењен је члан 3. став 1. подтачка

4. означене Уредбе и увећање коефицијента за обрачун и исплату плате од 10% признато запосленима у школи за ученике са сметњама у развоју. Истом новелом Уредбе, у члану 3. став 1. додата је подтачка 4а којом је право на увећање коефицијента у означеном проценту признато и наставницима у редовној школи, за рад у одељењу које је формирано само за ученике са сметњама у развоју, дакле у којима ученици стичу образовање по посебном индивидуалном образовном програму. Таква формулација допуњене Уредбе не омогућава ни граматичко нити циљно тумачење којим би се тужили, за рад у одељењу редовне школе које похађају највише два ученика са сметњама у развоју и индвалидитетом, почев од плате за март 2021. године признало право на увећање коефицијента за њен обрачун и исплату по том основу.

Делимичан успех тужиље у спору утиче на висину трошкова поступка који су јој досуђени првостепеном пресудом, и на обавезу да накнади туженој трошкове поступка по жалби, у којем је тужена делимично успела.

Из тих разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Трошкови одговора на ревизију, по оцени Врховног суда, нису били нужни. Зтао је захтев тужене за накнаду тих трошкова одбијен и на основу члана 165. став 1. у вези члана 154. став 1. ЗПП, одлучено као у другом ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**